

VOLKOMEN GEREINIGD

Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had. Joël 3:21

Sommigen geloven dat deze woorden verwijzen naar het bloed van het vervolgte en gekweldde Israël. God had Zichzelf door zware oordelen openbaar gemaakt aan de volken die Zijn uitverkoren volk in ballingschap hadden gevoerd, en volgens sommige uitleggers dreigt de Heere hier Zijn rechtvaardige wraak te voltooien. Als er nog bloed is dat uit de aarde opstijgt, of martelaren die ongestraft blijven, dan belooft God dat Hij dat bloed zal reinigen dat nog niet gereinigd is.

Vandaag willen wij deze tekst echter op een eenvoudige wijze benaderen en, naar mijn overtuiging, op een meer geestelijke manier. Het is een grote waarheid die aan het Evangelie ten grondslag ligt: dat het bloed van Jezus Christus, de geliefde Zoon van God, ons reinigt van alle ongerechtigheid. Wanneer iemand wordt gewassen in het heilige wasbekken van verzoening, gevuld met het bloed van het Lam, dan gebeurt dat niet slechts gedeeltelijk, maar in volledige mate. Op degenen die met dat heilige bloed zijn besprenkeld, blijft geen schaduw van zonde meer achter. De Schrift zegt: “Er is dan nu geen veroordeling voor degenen die in Christus Jezus zijn.” Ware reiniging zou anders niet werken; zou er zelfs maar één zonde blijven, dan zou het bloed geen kracht hebben om te redden. Maar omdat het, door de werking van de Heilige Geest en door het geloof, volledige en totale reiniging schenkt van alle schuld uit het verleden, biedt het het arme, bevende hart van de zondaar diepe troost.

Laten wij vaststellen dat het een onwrikbaar feit is, dat noch onze ervaring, noch enige dwaling ons zal doen twijfelen aan de waarheid dat hij die door geloof Christus aanvaardt, op hetzelfde ogenblik door Zijn bloed wordt gereinigd en al zijn ongerechtigheden weggenomen worden.

Hoe moeten wij dan deze woorden verstaan: “Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had”? Welnu, dit kan mogelijk verwijzen naar degenen die nog niet behoren tot het uitverkoren volk van God. Zij zijn nog niet gereinigd; hun geloof heeft nog geen toegang gevonden tot het heilige bloed van Christus. Zij verkeren nog in hun zonden en overtredingen, onwetend van hun verloren staat. Toch geeft God hier een zeer krachtige belofte

aan de rest van Zijn uitverkorenen: dat zij op de door God bestemde tijd zullen worden gebracht, zich zullen bekeren en vernieuwd worden. “Dan zal Ik u een nieuw hart geven en een nieuwe geest in uw binnenste geven. Ik zal rein water op u sprenkelen en u zult rein worden. Van al uw onreinheden en van al uw stinkgoden zal Ik u reinigen.”

Het is vaststaand dat degenen die nog niet geroepen zijn, zeker zullen worden geroepen, als zij door God zijn uitverkoren. Want wie God voorbestemt, roept Hij ook; en wie Hij roept, rechtvaardigt Hij. Dit behoort tot het vaste Goddelijke besluit en is een onwankelbare belofte, uitgesproken door de soevereine wil van God. “Wat betreft het overige deel van mijn uitverkorenen dat nog niet gewassen is en nog niet bevrijd van hun ongerechtigheden, Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had.”

Toch denk ik dat dit niet de eerste betekenis van de tekst is. Vanmorgen wil ik me beperken tot twee gedachten die, naar mijn inzicht, heel natuurlijk voortvloeien uit deze woorden. Er zijn namelijk twee manieren waarop gelovigen in Christus nog niet volledig met Zijn bloed gereinigd zijn; en onze tekst verwijst vooral naar deze twee manieren van verstaan.

I. Wij beginnen met de eerste betekenis: SCHULDGEVOEL. Deze belofte is gegeven aan de gelovigen die nog worstelen met schuld. “Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had.” Indien ons geloof volmaakt was, zouden wij weten dat er geen veroordeling is over hen die in Christus geloven. Ons geloof zou altijd onbevlekt en eenvoudig zijn, en onze blik helder gericht op de Verlosser, dan zouden wij onszelf steeds zien als aangenomen in de ogen van God, onze liefhebbende Vader. Maar ons geloof is menselijk en deelt in de zwakheid van onze natuur. Het is vaak bevreesd en wankelt bij de belofte, zodat op zulke momenten het besef van zonde ons geweten bezoedelt.

De ziel is gerechtvaardigd, doch twijfelt aan haar rechtvaardiging. Zij is aanvaard, maar die aanvaarding is geen bron van zekerheid of vreugde. Broeders, velen van ons dragen nog enige schuld op ons geweten. Mag ik u vragen: wat doet ons twijfelen aan onze redding? Wij hebben in Christus geloofd—“Onze hoop is vastgemaakt aan niets dan het bloed en de gerechtigheid van Jezus”—en toch twijfelen wij. Wij zijn gekomen tot het kruis, zien daarin onze volle verlossing en verlangen, maar toch wordt ons hart verontrust; duistere vermoedens vullen onze ziel, en wij vragen: “Waarom is dit zo met mij?”

Wat anders getuigt dit dan dat er nog een zekere smet op ons geweten rust? Indien wij wisten wie wij werkelijk zijn, ware gelovigen, rein en zonder schuld, volmaakt geheiligd, zou er dan enige twijfel bestaan aan onze redding? Indien wij onszelf in Christus zouden zien zonder vlek of rimpel—en dat zijn wij in Hem—zou er dan ook maar de geringste schaduw van twijfel zijn? Nee. Het is omdat ons geweten nog een verborgen smet kent, dat de vingerafdrukken van de zonde niet volledig zijn weggewassen, en daarom vrezen wij dat zonde ons uiteindelijk zal treffen met straf en ons zal doen belanden in de hel. O, moge het bloed ons geweten wassen, opdat wij nooit meer zullen twijfelen!

En ik vraag u wederom: zijn er niet momenten waarop u streng denkt over God? Dat Hij u streng behandelt, zonder u te verlossen uit uw benauwdheid? Dat Hij u laat zinken in diepe wateren? Dat Hij niet meer liefdevol maar streng is, Zijn hand terugtrekt en Zijn goedheid opschort? Denkt u zulke harde dingen over God, indien u volledig gereinigd was van zonde? Zeker niet! U zou zeggen: “Al sterf ik, ik vertrouw op Hem. De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen; gezegend zij de Naam des Heeren.” U zou alles in Zijn handen leggen, want wanneer het geweten volledig van zonde is gereinigd, weet u dat alle beproevingen louter uit liefde zijn, elke slag een liefkozende aanraking. Uw lijden is geen straf, maar tuchtiging; geen afwijzing, maar de liefdevolle daad van een Vader, die u wil volmaken naar Zijn beeld.

Waarom durven velen onder ons dan niet dicht bij God te komen? We bidden wel, maar vaak alsof Hij ver weg is, alsof Hij op een berg staat buiten ons bereik! Slechts weinigen naderen tot God als een kind tot zijn Vader, in de nauwe gemeenschap van diens liefdevolle nabijheid! Ik vrees dat velen slechts aanbidders zijn die in de voorhof verblijven, terwijl de plaats van de hogepriester achter het voorhangsel voor hen onbereikbaar blijft. Luther was een man die vertrouwd met God omging, en zijn gebeden zouden sommigen schokken—“Hoe durft hij zo met God te spreken?” Maar Luther wist zich volledig gerechtvaardigd, vrij van zonde, en beefde niet in de nabijheid van de heilige, rechtvaardige God. Indien ik weet dat er geen zonde meer is, dat alles is weggewassen, waarom zou ik dan vrezen? Ik kan vrijmoedig naderen tot Gods troon en uitroepen: “Wie zal beschuldiging brengen tegen Gods uitverkorenen? God niet, want Hij heeft hen gerechtvaardigd; Christus niet, want Hij is gestorven.”

Laat de ziel vol vrede zijn door het geloof in haar volmaakte zuiverheid in Christus, en de toegang tot God zal wonderlijk dichtbij worden. Deze vrijmoedigheid van gemeenschap zal ons laten verwonderen, en zelfs andere christenen zullen zich verbazen over een zo heilige intimiteit met

onze Vader en Vriend. Toch rust er nog altijd schuld op het geweten van vele belijdende christenen, wat blijkt uit hun vrees om dicht bij God te komen.

Hoe vaak openbaart dit sluimerende kwaad zich niet in een andere gedaante! Er ligt een belofte voor u, een buitengewoon grote en kostbare belofte. Waarom grijpt u die niet vast? Waarom ontvangt u die niet in haar volle omvang en noemt u die niet de uwe? “O,” zegt u, “maar ik ben zo onwaardig. Hoe kan ik zo’n belofte aannemen? Ik, zo ongelovig, zo ondankbaar, zo onheilig, hoe kan ik denken dat zo’n belofte aan mij wordt gegeven? Het is te goed, te groot voor iemand als ik.”

Beseft u niet dat wanneer u uzelf ‘onwaardig’ noemt, u handelt alsof u leeft onder het verbond der werken in plaats van onder het verbond der genade? Wat heeft uw waardigheid of onwaardigheid ermee te maken? God heeft u niet gekozen vanwege uw waardigheid; Christus heeft u niet gekocht wegens uw goedheid; de Heilige Geest heeft u niet geroepen omwille van uw deugdzaamheid; en u zult niet worden gered omwille van enige aangeboren gerechtigheid in uzelf. Ik zeg u, dit getuigt van het droevige feit dat er nog een zeker besef van zonde en schuld in uw hart schuilt.

O, ware het uw hart bekend, dat het volkomen gezuiverd is van dode werken en bevrijd van iedere zonde, dan zou u vrijmoedig wandelen. Was u geen misdadiger meer, maar vrijgesproken, vergeven en losgemaakt, dan zou u mogen dwalen in alle zalen van het paleis van uw Vader, en als Zijn erfgenaam, ja als mede-erfgenaam met Christus, aanspraak kunnen maken op al de rijkdommen van uw Vader. U zou nooit meer twifelen aan de belofte vanwege haar grootheid, maar haar des te meer zien als waar, omdat haar grootsheid bewijst dat zij afkomstig is van een grote God, die grote trouw en macht bezit om haar waar te maken. O kostbare, kostbare belofte: “Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had.” Ik zal uw geweten zo rein maken van zonde, dat u de belofte mag aannemen en geloven dat zij geheel van u is.

Nog eenmaal: er is een ander feit dat toont dat het geweten van sommige gelovigen nog niet geheel van zonde is gezuiverd. Waarom is mijn zuster daar bang om te sterven? Waarom beeft mijn broeder, terwijl hij weet dat hij een ziekte draagt die hem plotseling in de eeuwigheid kan brengen? Mijn broeder, onderzoek uw angst tot in haar diepste grond, en u zult het oude gif vinden: enige schuld op het geweten. Ik ga ervan uit dat de belofte van deze tekst in u is vervuld, dat u vandaag weet dat er in Gods boek geen zonde tegen u staat, dat u heden voelt vrij te zijn van de gevolgen en de schuld van zonde door het offer van Christus.

Ik daag u uit daarna nog bang te zijn om te sterven. Die twee dingen kunnen niet samengaan. De zonde is de angel des doods, en de kracht der zonde is de wet. Maar wanneer de zonde weggenomen is, wat is zij dan anders dan een slang zonder gif, iets waarmee een kind speelt en waarvoor een mens niet hoeft te vrezen? Wanneer de tanden van de draak zijn gebroken, en wij dat beseffen, zullen wij dan bang zijn? Wanneer de dood niet langer de poort naar de duisternis is, maar de poort naar de hemel, en wij dat weten, zullen wij dan beven?

God verhoede dat ik die gedachte zou koesteren. Nee, volkomen vergeven, met een geweten dat die volmaakte vergeving erkent en zich daarvan verblijdt, zou alle angst voor de dood ondenkbaar maken; er zou zelfs een verlangen en dorst zijn naar de dood — niet omdat wij ontkleed worden, maar omdat wij bekleed worden, zodat de vergankelijkheid opgeslokt wordt door het leven. Wij zouden een begeerte hebben om heen te gaan en bij Christus te zijn, wat verreweg het beste is.

Ik geloof niet, broeders, dat iemand van u, na de redenen die ik heb gegeven, zal zeggen: “Ik ben rein.” Velen van ons dragen nog schuld op het geweten, omdat wij soms aan onze redding twijfelen, vaak streng over God denken, soms nalaten dicht bij Zijn genadetroon te komen, en vaak aarzelen de belofte vol aan te nemen. Wij zijn bang om te sterven. Dit alles bewijst dat het bloed niet geheel van ons geweten is gewassen. Nu wij de noodzaak van deze belofte hebben aangetoond, laten wij nu even stil zijn, overdenken, de belofte in onze mond nemen en haar kostbaarheid proeven.

Grote God! Door Uw genade zult U elke vlek van zonde van mijn geweten en het geweten van al Uw volk verwijderen. En wat dan, geliefden? Wat dan? Laat deze gedachten u innemen. Als de laatste vlek van zonde eenmaal is weggevoerd, zult u nooit meer twijfelen; u zult triomferen in volle zekerheid. Wie kan twijfelen wanneer de zonde is weggewassen? Het zal voor u niet zijn als dag en nacht samen, maar de nacht zal in dag veranderen, en het licht van uw dag zal zijn als het stralen van zeven zonnen.

U zult met Toplady zingen:

*“How sweet the song there’s none can say,
But those whose sins are wash’d away;
Who feel the same within.”*

U moet weten, geliefden, dat eerder de hemel zal vergaan dan dat uw ziel in gevaar zal zijn; dat voor ons de troon van God Zelf de vaste garantie van het leven is. Omdat Hij leeft, zult ook u leven; en

omdat Hij regeert, zult u met Hem regeren. Ik bid voortdurend om de vervulling van deze belofte, wetende dat op dat ogenblik al mijn twijfels zullen wijken, als de galg van Haman zullen worden opgehangen en mij nooit meer zullen kwellen. En wat zal dan geschieden, geliefden, wanneer deze belofte in vervulling gaat? Dan zullen wij de Heere met vreugde loven, zonder enige hardheid of vrees jegens Hem! Ons leven zal één voortdurende psalm zijn. Wij zullen zingen in ons hart en met onze lippen, en elke dag zal een lofzang zijn, want de zonde zal vergeven zijn.

*“How sweet the song there’s none can say,
But those whose sins are wash’d away;
Who feel the same within.”*

Ik ben van oordeel dat het gezang der engelen niet zo glorieus zal zijn als de liederen der verlost, want deze zullen voortkomen uit lippen die met bloed zijn gewassen. O, zouden u en ik niet kunnen zingen? Onze lofprijs is te groot om in woorden te vatten wanneer wij eenmaal zonder aarzeling of twijfel weten dat elke zonde is weggenomen en wij mogen zeggen: “Grote God, ik ben rein; door het bloed van Jezus ben ik rein.”

Maar nog meer, wanneer elk bezwaar dat bewijst dat de zonde nog op uw geweten rust, wordt weggenomen, hoe dicht zult u dan bij God zijn! Heilige zielen worden tot elkaar getrokken; er is een wederzijdse aantrekkingskracht tussen een heilige God en een heilig wezen. Het is onmogelijk dat een volmaakt schepsel ver verwijderd leeft van Hem die de volmaaktheid Zelf is. Zodra u en ik onze volmaakte rechtvaardiging in Christus kennen, kunnen wij niet ver van God zijn. Zoals een naald haar pool zoekt, zo moeten wij God zoeken. Zoals een duif naar haar hok vliegt, zo zal onze volmaakte geest zich wenden tot de schoot van een volmaakte God.

Het is onmogelijk ver van God te zijn wanneer zuiverheid ons omhult en de gerechtigheid van Jezus zichtbaar voor ons is. En dan, mijn broeders, genietend van deze nabijheid tot God, zouden wij nooit aarzelen de belofte aan te nemen. Adam, meen ik, aarzelde nooit om de granaatappel of druif te plukken; hij was een volmaakt mens en wist dat de rijkdommen van Gods voorzienigheid in de hof van Eden hem toebehoorden. Wanneer u en ik volmaakt gerechtvaardigd zijn, en ons geweten dat erkent, zullen wij Gods barmhartigheid met dankbare handen aannemen en Zijn beloften vol vertrouwen vaargrijpen.

Als de zonde, die ons deed aarzelen om de belofte te omhelzen, volledig is weggenomen, zullen wij

die belofte met een greep aannemen die noch de dood noch het verderf ons kan ontnemen en zeggen: “Het is van mij, want ik ben gereinigd in Christus.” Geen angst voor de dood zal ons dan ooit meer verblinden.

Onze gereinigde geest zal de doodsjordaan niet vrezen, maar verlangen door haar stromen te trekken. Nu de ketenen van de zonde verbroken zijn, zullen wij nooit meer vrezen onze vrijheid te verliezen. Is de grote vijand, de zonde, overwonnen, dan zullen wij ook niet bevreesd zijn voor de kleine vijand, de dood. Wanneer de hel in ons is gedooft, zullen wij weten dat geen hel buiten ons kan bestaan voor ons. Wij zullen verlangen naar de avond om ons uit te kleden, om bij God te rusten; en, bekleed met het bruiloftskleed, zullen wij gereed zijn het bruiloftsmaal binnen te gaan met gejuich en vreugde, met een hart vol dankbaarheid.

O Heere, vervul voor ons deze belofte waarop Gij ons hoop hebt gegeven; reinig ons geweten van die bloedschuld die nog niet is gezuiverd, opdat wij U voor eeuwig mogen loven en verheerlijken.

Ten tweede meen ik dat deze tekst wellicht meer betrekking heeft op onze heiliging dan op onze rechtvaardiging. Het is een drievoudige zegen om dagelijks en voortdurend te leven onder de genade, die volledige verlossing schenkt van de schuld der zonde; echter kan dit nooit los gezien worden van het verlangen de bedeling te kennen, ook in haar verlossing van de macht der zonde. Wie hoopt gered te worden van de straf en toch de zonde als vriend wil behouden, leeft in valse hoop. De Heere Jezus kwam in deze wereld om Zijn volk te sparen van hun zonden, niet in hun zonden. Wie de ketenen verbreekt, doodt de tyrannieke meester.

Wanneer u en ik bevrijd worden van de zweep der opzichters, moeten wij ook worden bevrijd van hun dienst. Toch is het een onomstotelijk feit dat Gods volk, hoewel volkomen gerechtvaardigd en gereinigd, hier op aarde nog niet volkomen geheiligd is. Alle dromen van volmaakte heiliging hier zijn slechts dromen. Ik merk, in gesprekken met broeders die geloven in volmaaktheid, dat zij daarmee bedoelen dat mensen in zodanige staat van genade kunnen komen dat de Geest van God hen bewaart voor grove zonden en dat zij ten slotte zullen volharden. Ik geloof dat het begrip volmaaktheid bij velen onder de Wesleyanen niets meer is dan de rechtvaardiging van een Calvinist. Zij maken een vergissing in hun terminologie. Waren zij door een goede theoloog onderwezen, dan zouden zij helderder spreken en zouden wij vinden dat er geen wezenlijk meningsverschil bestaat. In de zin die velen onder hen aan ‘volmaakt’ geven, kan ik niet nalaten te zeggen dat ik duizenden

volmaakte mensen ken: volledig gerechtvaardigde zielen, wier leven naar buiten toe vrij is van elke zonde die de wereld kan ontdekken, en wier gesprekken zodanig zijn dat wie eraan wordt gespiegeld, bijna geen fout kan ontdekken die een wereldling kan vinden. Maar vrienden, ik denk dat u en ik, die onszelf enigszins kennen, eerlijk zullen bekennen dat er nog veel bloed in ons stroomt dat niet is gereinigd. De verdorvenheid van het vlees blijft ook in de wedergeborenen aanwezig. Laat mij, in bedroefde geest, enkele tekenen tonen die bewijzen dat de zonde nog steeds in ons woont.

Soms verraaft onze oude natuur zich en begaan wij grote en plotselinge zonden. Bent u snel opvliegend? Hebt u nooit, 's morgens toen u opstond gebeden om beheersing, en liep toch de dag naar wens? Maar dan brak plotseling een storm los; voor u het wist, raakte u uw zelfbeheersing kwijt en werd u meegesleurd door de wind. Ik denk niet dat ik ooit zoveel verdriet heb gevoeld over de pijn die ik een ander heb berokkend, als die ik voelde toen ik iemand door mijn ondoordachte woorden of daden kwetste. Anderen mogen mij zoveel leed doen als zij willen; ik daag hen uit mij pijn te doen – maar wanneer ik door verraad tot een overhaaste reactie gebracht word, voel ik vaak meer verdriet dan ik kan uitdrukken.

Toch weten wij allen dat, zelfs met de beste bedoelingen en vastberadenheid om onze slechte natuur te overwinnen, daarin momenten zijn dat zij ons plots overweldigt en gevangen neemt. Misschien is uw worsteling van een andere aard; niet met uw stemmingen, maar met een andere zwakte van uw geest. Hebben wij niet allen wel eens slapeloze nachten gehad door tranen die onze ogen vulden? Hebben wij niet gedaan wat onze ziel verafschuwde? Gesproken: “Liever had ik mijn rechterhand verloren dan te zeggen wat ik heb gezegd, of te doen wat ik heb gedaan. O ellendig mens, wie zal mij verlossen van dit lichaam des doods?” Indien één van u zonder zonde kon leven, zou ik graag haar of zijn geheim kennen. Indien u te allen tijde dezelfde zuiverheid van hart, dezelfde liefelijkheid van karakter, dezelfde naastenliefde en heiligheid van houding bezat, dan zou ik wensen te zitten waar u zit om te leren wat u hebt geleerd.

Maar ik vermoed dat u uzelf niet hebt gezien zoals u dat behoort te zien; anders zou u nauwelijks durven roemen in uw bekwaamheid op de school van het Evangelie. Broeders, ook wanneer onze oude natuur ons niet in de modder werpt, bezoedelt zij ons nog dagelijks. Die dagelijkse zonde: die indringende kwaal, die haar zetel vindt aan al onze tafels; die met ons meegaat naar de markt, ons achtervolgt op straat, ons volgt in het gezin, bij de openhaard, en zelfs met ons meegaat naar de

kerk, de dienst binnensluipt, ons volgt in gebed en lofzang, en alles wat wij doen probeert te bederven. O, ik ben ervan overtuigd dat indien u enigszins naar uzelf hebt gekeken, u zult erkennen dat in die dagelijkse handelingen, die door de ongelovigen klein worden genoemd maar door u als ernstig worden ervaren, er tekenen zijn dat er bloed in u is dat niet gereinigd is.

Hoe vaak overvalt dit kwaad ons zodanig dat wij verlamd raken juist wanneer wij de meeste geestelijke kracht nodig hebben! Daar is de engel, en ik zou met hem willen strijden, maar de zonde heeft mijn kracht gebroken en ik kan niet vechten zoals ik wens. Daar is de troon; ik wil zingen, maar de zonde heeft mijn stem verstomd, mijn geest verdoofd; de snaren van mijn harp zijn slap en brengen niet de muziek voort die ik verlang. Er zijn zondaars die gered moeten worden, maar mijn hart brandt niet van mededogen, mijn ogen vullen zich niet met tranen. Er zijn velen die in het ambt aangesproken moeten worden, maar de zonde berooft ons van de kracht om voor God te pleiten zoals wij zouden wensen.

Wij kunnen niet zoals Baxter zijn, en voelen ook niet het diepe mededogen voor de redding van zondaren dat wij zo graag zouden willen. Hebt u niet allen ervaren dat indien u de zonde om geen andere reden zou haten, u haar toch zou haten omdat zij u verhindert God en Zijn Kerk te dienen zoals u dat zou willen? Wanneer u als David zou willen zijn, steelt Satan uw slinger en steen. Wanneer u als Jaël wilt handelen, verbergt de zonde de hamer en de spijker. Wanneer u met de ossenprik van Samgar de Filistijnen wilt verslaan, ontbreekt u wellicht de kracht of moed om het wapen te gebruiken.

Zonde! Vervloekte zonde! U hebt het huis Gods ontheiligd; u hebt de heilige hoogten van Sion beklommen. Gij hebt uw gif uitgespuwd op de brandoffers van David zelf. Ja, u bent tot aan de top van Tabor geklommen, en toen wij werden opgenomen en getransfigureerd, hoorden wij zelfs het geruis van uw vleugels en kroop de schaduw van uw kwaad over onze geesten. O, in onze beste en in onze slechtste momenten hebben wij genoeg redenen om te bekennen dat er bloed in ons is dat nog niet gereinigd is.

Wellicht verlangt u geen verdere argumenten, maar indien toch, wil ik u er één aanbieden. Waarom twifelen wij aan onze God? Sommigen bagatelliseren de ernst van twijfel, alsof het slechts kleine zonden zijn. Doch het wantrouwen jegens God is de meest verwerpelijke misdaad. Geen ongerechtigheid is zo'n diepe rebellie tegen de Allerhoogste als het betwijfelen van Zijn goedheid en

trouw. Ongeloof ondermijnt elk kenmerk van God. Trots richt zich slechts op Zijn kroon, wellust bezoedelt slechts het witte gewaad, maar ongelooft zou Zijn scepter uit Zijn hand rukken, Zijn kroon van Zijn hoofd nemen, ja, het zou zelfs het fundament van Zijn troon doen wankelen.

Waarom twifelen wij toch aan God? Wij hebben daartoe geen rechtvaardige grond. Hij is nooit onbarmhartig of onvriendelijk tegenover ons geweest. Het enige antwoord is dat wij nog een slecht hart bezitten, vervuld van ongelooft, ons afkerend van de levende God. Het huis van Saul woont nog binnen onze grenzen, de oude Adam leeft nog voort, het dodelijke principe dat met wortel en tak volledig dient uitgeroeid te worden. Zo moge God in ons het bloed reinigen dat Hij nog niet heeft gereinigd.

II. Nu ik heb betoogd dat er in ons bloed nog ongereinigde bloed is betreffende onze heiliging, neem ik de belofte, zoals wij die vinden, nogmaals in overweging: *“Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had. En de HEERE zal wonen in Sion.”* Op die dag zal er geen neiging tot zonde meer zijn in iemand van Gods volk. Dan wordt het waar dat volmaaktheid mogelijk en haalbaar is; dit wordt ons in dat vers verzekerd, en God zal zeker geven wat Hij belooft, gelijk Hij gaf wat Hij in vroeger tijden beloofde.

Het is een wezenlijke leer van het christendom, die altijd voorop moet staan, dat iedereen die in Christus gelooft door zijn geloof de belofte ontvangt dat hij volkomen vrijgemaakt zal worden van de zonde die in zijn natuur woont. Maar hoe zal deze vrijmaking tot stand komen? Er bestaat een grote discussie over de progressieve heiliging. Sommigen onder ons bezitten de ene mening, anderen weer een andere. Ik zal trachten u mijn standpunt te geven.

Ten eerste zal de zuivering van onze natuur niet geschieden op antinomistische wijze, door het goede kwaad te noemen en het kwade goed. Die leer, zoals ik haar van sommigen heb horen verkondigen, luidt ongeveer aldus: laat het kind van God doen wat het wil; hetgeen bij een ander zonde is, is voor hem geen zonde. Met andere woorden, de duisternis in het kind van God is licht, bitterheid is zoet, onrechtvaardigheid is gerechtigheid, en dat wat een ander tot schurk maakt, laat hem eerlijk blijven. Indien iemand van u zulke schandelijke godslasteringen gelooft, bid ik u die spoedig uit uw gedachten te bannen. Er ligt groot onheil op het verwijderen van de grenssteen van uw naaste; hoeveel te meer op hem die, onder het mom van evangelische leer, de fundamenten ondermijnt die moraliteit van immoraliteit, gerechtigheid van ongerechtigheid scheiden.

Zonde blijft zonde in het kind van God, even verfoeilijk als in de allergrootste goddelozen. De reden dat zij niet vergaan, is niet dat het gif minder dodelijk is, maar omdat de genade van God, gegeven in Christus als verzoening, een gezegend tegengif is geworden. Voorts wordt het bloed der gelovigen niet gereinigd, zoals sommigen beweren, door verandering van hun oude natuur. De oude natuur is nooit veranderd noch zal die ooit veranderen. De oude Adam was, na de val, aards, zinnelijk en duivels; hij zal zodanig blijven zolang wij leven, daar kunt u op vertrouwen.

Broeders, de gemeenschappelijke ervaring van christenen bewijst dat hun natuur niet een greintje beter wordt. U kent de bidstonden van onze bejaarde vrienden, die pleiten dat de jongeren op het gladde pad van de jeugd behouden mogen blijven. Welnu, de paden van de jeugd, hoe glad zij ook zijn, zijn niet gladder dan die van de ouderdom. Kijk naar de geschiedenis in de Schrift! Wie zijn daar de grote zondaars binnen de gemeente van Christus? Er wordt geen jonge man genoemd die zijn roeping te schande maakte. Kijk naar David: als jongeman stond hij zijn mannetje, maar in zijn jaren des ouderdoms beging hij grote zonde met Batseba. Noach was als jongeman nooit dronken; het was toen hij oud was, toen zijn kinderen volwassen waren, dat hij viel in ongerechtigheid. Waren Petrus en Judas jong? Nee, de bijbelse geschiedenis toont ons dat de gevaarlijkste tijd in het leven vaak is wanneer men denkt buiten gevaar te zijn en droomt dat zijn aard verbeterd is.

Vraag het de eerbiedwaardige mannen van Gods volk. Het past de jeugd niet om hun ouderlingen te beschuldigen, maar laat deze getuigen spreken. Zij zullen u zeggen dat het vuur dat zij in de as hebben zien smeulen, nog steeds krachtig genoeg is om te verteren, zoals in de vlammen van hun jeugd. Zij zullen u verzekeren — en ik weet dit uit hun getuigenis — dat zij op hun zeventigste jaar evenzeer de Goddelijke genade nodig hebben als op hun zeventiende; dat zij op hun tachtigste, tenzij de genade hen bewaart, net zo geschikt zijn als brandstof als toen zij jonger waren.

O ja, mijn broeders, vraag het aan de Kerk, en zij zal u vertellen dat de gedachte dat de oude natuur beter wordt een dwaling is die geen stand houdt. Zij zullen u zeggen dat de oude Adam altijd vijand zal blijven van het kruis van Christus, een vriend der zonde en een vijand van al het goede.

En toch, Gods reiniging van ons bloed gebeurt niet door de nieuwe natuur te verbeteren. Gelovigen delen in de Goddelijke natuur, en deze Goddelijke natuur is al volmaakt en kan niet beter worden. Het nieuwe beginsel dat God bij de wedergeboorte in ons legt, is volmaakt van aard. Zoals ons verteld wordt, is het een zaadje, en dat zaadje kan niet zondigen, omdat het uit God geboren is. De

oude natuur kan niet goed worden; de nieuwe natuur kan niet kwaad doen. De nieuwe natuur kan op geen enkele wijze zondigen, want het is een vonk van Goddelijke zuiverheid. Zij kan vallen noch bezwijken, aangezien zij onsterfelijkheid en volmaakt leven draagt.

“Maar”, zult u mij vragen: “Hoe dan, hoe moet ons bloed worden gezuiverd?” U hebt in uzelf ervaren dat deze twee beginsels dagelijks met elkaar strijden. De oude Adam zoekt zijn wil, de nieuwe Adam zoekt de zijne. Zij vechten, worstelen en zijn elkaars tegenstanders. Wij zijn bedroefd, treuren en roepen uit: “Wanneer ik het goede begeer te doen, is het kwade bij mij aanwezig.” We weten wat we willen, maar we weten niet altijd hoe we het moeten doen. Het kwade dat wij niet willen, doen wij, en het goede dat wij wensen te verrichten, verzuimen wij vaak. Zo ontdekken wij een wet in onze leden die strijdt tegen de wet van onze geest.

Dit conflict zal voortduren tot het einde ons bereikt, wellicht zelfs tot aan uw sterfbed, en dat strijdperk kan even fel zijn als in jongere dagen. John Knox sprak dat zijn hevigste geestelijke strijd zijn laatste was. De oude natuur sprak tot hem: “John Knox, u vreesde het aangezicht der mensen niet; u hebt groot werk verricht in Schotland, u mag roemen in uw verdiensten.” Maar de nieuwe natuur sprak: “Neen, John Knox, u moet gered worden als een zondaar die alleen vertrouwt op de verdiensten van Christus.” Het was de kracht van de nieuwe natuur om de laatste vonk van oude zelfgerechtigheid te doven, en zij overwon.

Geloofd zij God, dit zal in ieder van ons geschieden, en op het laatste ogenblik dat wij ons lichaam verlaten, zullen wij onze zonden achterlaten. Wanneer wij dit sterfelijke kleed afleggen, zal ook het stof daarvan worden afgeschud. Wanneer wij ontdaan zijn van ons vlees, zullen wij verlost zijn van het lichaam des doods door zonde. Staande in de hemel zullen wij het beeld van het hemelse dragen, en niet langer het beeld van het aardse.

Wij zullen worden veranderd, gelijk aan de levendmakende Geest, en niet langer slechts een sterfelijke ziel zijn. Wij zullen onze tweede natuur in volle heerlijkheid ontvangen, terwijl de eerste gevallen natuur zal worden afgeworpen en veracht als vuile voddens, ten dienste van de verterende mesthoop. Dan zullen wij volkomen rein zijn.

Broeders, ik droomde over wat het gevolg zou zijn als ons bloed nu al volledig gereinigd kon worden. Wij zijn hier bijeen als een machtige gemeente. O, als het bloed van de predikant geheel gereinigd was! Dan had u een volmaakte prediker! Wat een preekstoel zou dit zijn! Wat een kracht!

Wat een levende belichaming van de liefde van Christus! Dan zou er geen vrees bestaan voor onenigheid. De tegenwoordigheid van de herder te midden van zijn kudde zou alle verdeeldheid zeker verdrijven. Nooit zouden er harde woorden over zijn lippen komen. Alles zou vriendelijkheid zijn, medeleven en broederlijke liefde. En wat voor prediking! Wat een vermaningen tot de gelovigen! Wat een plechtige ernst, wat een smeken tot zondaars! Wat een tranen in de ogen! Wat een ontroerende harten! Wat een krachtige, opzweepende woorden! Wat een bemoedigende woorden van troost! O God, ik bid dat Uw belofte voor mij in vervulling moge gaan: “Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had.”

En wat een zegen zou het zijn wanneer ook het bloed van de diakenen en oudsten werd gereinigd! Dan zouden er geen fouten meer zijn. Wij zijn feilbaar omdat wij sterfelijke zondaren zijn. Wat voor priesters van de kudde zouden wij hebben! Wat voor opzieners van het huis Gods! Wat voor voorbeelden voor u allen! Wat een pilaren van licht! Wat een vlamme fakkels van toewijding! Zij zouden zijn als de paarden in de wagen van de farao, sierlijk, krachtig en zuiver tegelijk. O, dat het gebed in hen beantwoord zou worden: “Ik zal hun bloed voor onschuldig houden, dat Ik niet voor onschuldig gehouden had.”

En wat voor Gemeente zouden wij zijn! Volmaakte leden, vrij van elke zonde! Geen scheuringen in denominaties, niet verdeeld in sekten. Niet langer zouden partijnamen bestaan, want Christus zou het enige Hoofd zijn. Een volmaakte gelovige! Wat een macht zou hij bezitten tegen de duisternis en ongerechtigheid van deze wijdvertakte stad! Een volmaakte Kerk! Wat een vreugde! Wat een vrede! Soms menen wij dat dit ene voldoende is om het millennium te doen aanbreken. Maar in werkelijkheid zou het geen millennium zijn, maar een akeldama, een veld van bloed. Want de wereld zou zich verheffen om de volmaakten te doden, zoals zij eens Christus heeft gedood. Alleen de komst van Christus Zelf kan het ware millennium brengen. En wanneer Hij komt, in macht en zuiverheid, als de soevereine Heerser vol liefde, dan zal de Kerk haar ware rust vinden. Dan zal het klinken: Halleluja! De koninkrijken van deze wereld zijn het Koninkrijk geworden van onze God en van Zijn Christus.

Maar terwijl ik droomde, dacht ik ook aan hoe anders alles zou zijn, wanneer ons bloed ten volle gereinigd is. Hoe zoet zou het brood aan onze tafels zijn! Is het nu schaars en bitter, dan zou het worden als manna uit de hemel. Is ons huis klein en slecht geventileerd? Met volmaakte genade in ons hart zou het zelfs een paleis worden, en zelfs de kerker zou glanzen als de edelstenen van het

paradijs. Hoe anders zouden onze beproevingen zijn! Hoe licht en gemakkelijk zouden wij ze dragen! Hoe anders zouden onze vreugden zijn – geen plotselinge vlagen als vuurpijlen of vallende sterren, maar zonnen die dag en nacht schijnen!

O, was ons hart volmaakt, hoe anders zou de wereld dan zijn! Wij zouden niet trots zijn tegenover onze broeders, noch buitengesloten worden wegens gebrek aan eerbied. Wij zouden ons niet kwellen om waardering of het middelpunt van aandacht. Volmaakte mensen zouden zulke dingen verachten en bereid zijn de kleinsten onder de heiligen te zijn, opdat zij de grootste zouden worden. O, als wij volmaakt waren, wat een verdraagzaamheid zouden wij bezitten! Welke tolerantie zouden wij hebben voor de onvolmaakten! Harde woorden zouden wij begroeten met een glimlach. Harde verwijten zouden wij negeren, en de scherpste spottende opmerkingen zouden slechts het pantser van ons geduld afslijten.

Met volmaakte mensen zou dit werkelijk een nieuwe wereld zijn. En, als wij volmaakt waren, hoe stralend zou de hemel voor ons zijn! Er zouden scheuren in het firmament zijn, waardoor wij de heerlijkheid Gods aanschouwen. Er zouden ramen zijn zonder gordijnen of luiken, zodat niets ons zicht op engelen en de Koning der koningen zou belemmeren. Een volmaakt oog zou door nevel en wolken heen zien, en God Zelf aanschouwen met alle heerlijkheid van Zijn hof.

En hoe anders zou zelfs de hel lijken voor een volmaakt mens! Hoe verschrikkelijk en ontzagwekkend! Welke gedachten zouden opkomen over de zonde die de kuil gegraven heeft, over de ongerechtigheid die de brandstof opstapelt, en over de gerechtigheid die als een vuurzee die brand stookt! Laat ons streven naar volmaaktheid en het hoogste bereiken in verstand en geest. Wij zouden dan niet meer blind, doof, stom, kreupel, zwak of dood zijn; wij zouden vervuld zijn van alles wat het leven kan betekenen. Een helder oog en een gezuiverd hart zouden zeker leiden tot volmaaktheid in alle vermogens.

*“O happy hour, O blest abode!
I shall be near and like my God;
And death and hell no more annoy
The solid pleasure of my joy.”*

O God, laat het spoedig komen, laat het spoedig gebeuren op Uw tijd.

Er is wellicht iemand onder u die zegt: “Ik zal het nimmer bereiken; volmaaktheid is te hoog voor

mij. Nee, ik kan niet geloven dat ik volledig vrij van zonde zal zijn.” Maar toch zult u het worden, en wel om deze redenen. Ten eerste, Christus heeft het voornemen het te volbrengen. Hij heeft Zijn Kerk liefgehad en Zichzelf voor haar gegeven, opdat Hij haar voor Zichzelf zou presenteren als een volmaakte Kerk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks. Dat is Zijn doel, en Hij zal het voltooien.

Ten tweede heeft de Heilige Geest Zelf beloofd dit te doen. Hij is in deze wereld gekomen als een reinigende regen. Hij heeft het harde, onverzettelijke hart weggenomen en in uw ziel een nieuwe, hemelse gedachte geplant. Wat Jezus tot stand wil brengen en wat de Geest werkt, zal zeker worden volbracht. Verder stelt de hemel zelf deze eis: “Al wat onrein is, zal er niet inkomen.” U moet dus volmaakt zijn om binnen te treden. Meer nog: Gods eigen eer vraagt dit. Indien de werken van de duivel niet geheel en al vernietigd worden, zou Zijn eer onvolmaakt zijn. Indien Hij u niet volledig verlost van alle ongerechtigheid, dan zou het kruiswoord “Het is volbracht!” krachteloos geweest zijn.

Leg uw hand op deze belofte en zeg: “Zijn belofte bevestigt het.” Ik begrijp het nauwelijks; ik kan haast niet zeggen waarom; het lijkt onmogelijk. Mijn ziel kan de gedachte nauwelijks vatten. Maar toch, grote God! Met mijn vinger op die belofte geloof ik vandaag dat U mijn bloed zult reinigen dat U niet hebt gereinigd, en dat ik tot slot zal zijn zonder vlek of rimpel, aangenomen in de Geliefde.

Nu, broeders, hoe zou ik besluiten, anders dan met een praktische aansporing? Wat nu, indien ons wordt beloofd dat de oude natuur zal worden weggenomen en wij gereinigd zullen worden? Welnu, laten wij dan strijden tegen onze verdorvenheid, want wij zullen de overwinning behalen.

Niets drijft een man zo tot strijd als de hoop op overwinning. Als arme soldaten het gevoel hebben dat er geen kans meer is, zijn ze opgelucht wanneer het signaal tot terugtocht klinkt. Maar zodra zij zeker zijn van de overwinning, trekken zij gretig hun zwaarden, haasten zich in het gevecht en raken nooit moe om te strijden.

Ook nu, vandaag, neemt mijn ziel haar zwaard ter hand. Zonde, dood en hel, ik daag u uit, want ik zal de palmtak dragen zo zeker als ik het zwaard draag. Ik zal de kroon dragen zoals ik heb geleden tot de dood. Strijd met uzelf, worstel dagelijks om uw hartstochten te overwinnen. De overwinning is zeker. Laat geen ontmoediging u verzwakken. “Weest sterk in de Heere en in de kracht van Zijn sterkte,” want Hij is machtig u de overwinning te geven door Jezus Christus, uw Heere.

En wat nu? Strijd en bid vandaag meer dan ooit tegen uw zonden. U hebt een belofte om op te

vertrouwen. Neem deze belofte, besprenkel haar met uw tranen, leg haar op het altaar, leg uw handen op de hoorns van het altaar en zeg: “Grote God, ik zal niet opstaan noch van U wijken, totdat ik door Goddelijke zekerheid mag weten dat deze belofte voor mij zal worden vervuld.” Zo zult u uw dagelijkse strijd met de verleiding aangaan met vreugde in uw hart en zonder rimpels op uw voorhoofd. Verdriet past niet bij hen die zo’n rijke belofte bezitten. Wees blij, want de vreugde des Heeren zal uw kracht zijn. U zult tenslotte de overwinning behalen.

En u, zondaar! Wie zijn vertrouwen stelt op Christus, mag deze woorden voor zichzelf opeisen. Geloof, en deze belofte geldt u evenzeer als mij. Zij zal vervuld worden – vandaag, op de laatste dag, en in die dag zonder einde, in de eeuwige heerlijkheid. Amen.

